

Kuba straffas, Israel får stöd. Varför?

Kuba sanktioneras, Israel får stöd. En analys av orsakerna.

Vissa tror, och andra vill gärna hävda, att internationell politik bygger på värderingar och goda avsikter. Behandlingen av Israel och Kuba förstör fullständigt den övertygelsen.

Var finns logiken? Kuba, ett land som inte skadar någon och som skickar fler läkare runt om i världen än Världshälsoorganisationen WHO, har varit hårt sanktionerat i över 60 år.

Däremot begår apartheidstaten Israel folkmord inför våra ögon, och ändå införs inga ekonomiska sanktioner mot den. Tvärtom får landet miljarder dollar i bistånd och tunga vapen för att genomföra dessa massakrer.

Vad är orsakerna till denna dubbla skandal?

Trots sin olagliga natur har den ekonomiska, kommersiella och finansiella blockaden av Kuba varit kärnan i USA:s politik gentemot ön sedan revolutionens seger 1959. Denna politik är vad Noam Chomsky beskriver som "Washingtons hysteriska besatthet av att krossa Kuba".

Det finns flera skäl till denna besatthet. I slutet av 1800-talet införlivades Kuba som en nykoloni till USA, som från och med då kontrollerade viktiga delar av den kubanska ekonomin och inte ville förlora den kontrollen. Men framför allt var det oacceptabelt att ett land som ligger knappt 180 km från USA skulle slå in på en progressiv väg. Detta skulle kunna uppmuntra andra länder att göra detsamma. Därför var det nödvändigt att kväva denna revolution i sin linda.

Enligt en promemoria från USAs utrikesdepartementet 1960 skulle "alla tänkbara medel omedelbart användas för att försvaga Kubas ekonomi". Målet var att "sänka lönerna, åstadkomma svält, förtvivlan och störtande av regeringen".

Kort därefter införde Eisenhower-administrationen ett embargo som senare skulle bli en ekonomisk blockad (förutom att pressa tredje länder att upphöra med sina ekonomiska förbindelser med Kuba). Det första målet med de ekonomiska sanktionerna var att få slut på revolutionen och, om det misslyckades, att skada landet så mycket som möjligt så att den kubanska socialismen inte skulle bli ett föredöme för andra länder. Och det gäller inte bara för Latinamerika, utan också USA självt. En fjärdedel av USA:s medborgare

säger att de själva eller någon i deras familj skjuter upp behandlingen av en allvarlig sjukdom på grund av kostnaderna. Att studera är förbehållet de allra rikaste eller de som är villiga att ta på sig stora skulder.

På Kuba är sådana situationer otänkbara; där är det ingen lyx att vara sjuk eller att studera. Köpkraften är mycket lägre än i USA, men sjukvård och utbildning är gratis. En svart invånare i USA dör i genomsnitt sex år tidigare än en kuban och spädbarnsdödligheten på Kuba är lägre än i "frihetens land".

Genom att pröva sig fram har Kuba lyckats bygga upp en annan typ av samhälle som inte fokuserar på vinst utan på folkets sociala, intellektuella och kulturella utveckling. Trots hårda ekonomiska sanktioner ligger Kuba runt genomsnittet i OECD, de rika ländernas klubb, när det gäller förväntad livslängd, spädbarnsdödlighet, utbildningsnivå osv.

Kuba uppnår denna höga sociala poäng med en inkomst per capita som är åtta gånger lägre än USA:s. Om Kuba kan åstadkomma så mycket med så små resurser och trots blockaden, vad skulle då inte USA kunna åstadkomma?

För närvarande arbetar 30 000 kubanska sjukvårdsarbetare i 66 länder, däribland Italien. Under de senaste 60 åren har kubanska läkare behandlat två miljarder människor runt om i världen. Om USA och Europa gjorde samma ansträngningar som Kuba skulle de tillsammans skicka mer än två miljoner läkare till världen och bristen på sjukvårdspersonal i syd skulle lösas över en natt.

Är det också därför Kuba är så mycket i rampljuset? I vilket fall som helst förklarar USA:s regering själv att blockaden mot Kuba är "en av USA:s mest omfattande sanktioner mot något land". Målet är att ekonomiskt isolera ön så mycket som möjligt från resten av världen och på så sätt skada den så mycket som möjligt.

Under Trump intensifierades denna isolering till aldrig tidigare skådade nivåer med 243 nya hårda sanktioner och införandet av Kuba på USA:s lista över stater som sponsrar terrorism (SSOT), vilket utesluter Kuba från internationella banktransaktioner och gör det allt svårare att köpa basala förnödenheter som bränsle, mat, medicin och hygienprodukter.

Biden har behållit dessa skärpta sanktioner i stort sett intakta, med katastrofala följder. Som ett resultat av detta råder det nu brist på mat, medicin och energi. Under pandemin hindrade USA till och med att respiratorer levererades till Kuba vid en tidpunkt då landet var i akut behov av dem, vilket ledde till dödsfall. Enligt FN:s konvention (artikel II b och c) kan blockaden betecknas som folkmord.

Blockadens extraterritoriella karaktär gör det omöjligt eller riskabelt för europeiska företag eller finansinstitut att upprätta ekonomiska förbindelser med Kuba. Detta är ett flagrant brott mot internationell rätt och en attack mot den europeiska suveräniteten. Men Europeiska unionen underkastar sig detta slaveri och blir därmed en medbrottsling till USA:s sanktionspolitik.

I november förra året fördömde FN:s generalförsamling med överväldigande majoritet USAs blockad mot Kuba för trettionde året i rad. Det enda land som tillsammans med USA vägrade att fördöma blockaden var ... Israel. Det är därför intressant att granska detta land och dess förhållande till USA.

Medan Kuba har varit i USA:s sikte i mer än 60 år och lider av den längsta ekonomiska blockaden i historien, har den judiska staten råd med nästan vad som helst. Enligt experter är det militära fälttåget mot Gaza "ett av de dödligaste och mest destruktiva i modern historia". Civila dödas och hela stadsdelar jämnas med marken i en skala som kan beskrivas som industriell, och det sker med hjälp av den senaste tekniken, inklusive AI. På lite mer än fyra månader har fler barn dött i Gaza än under fyra års krig runt om i världen. Liknande siffror har registrerats för antalet dödade journalister.

Utöver dessa destruktiva "bombattor" svälter Israel avsiktligt den palestinska civilbefolkningen, enligt en högt uppsatt FN-expert. Officiellt är målet att eliminera Hamas. Men operationens våldsamhet och grymhet avslöjar att det är en ursäkt för att göra området oboeoligt och helt deportera befolkningen. Utan egyptiskt motstånd och internationella påtryckningar hade befolkningen i Gazaremsan kunnat fördrivas till Sinaiöknen.

I januari slog Internationella domstolen (ICJ) i Haag fast att det under alla omständigheter finns tillräckliga bevis för att utreda Israel för anklagelser om folkmord. För Francesca Albanese, FN:s särskilda rapportör om mänskliga rättigheter i de ockuperade områdena, "har den tröskel passerats som indikerar att folkmord har begåtts".

Denna masslakt är ingen överdrift, utan ett resultat av och kanske kulmen på den gamla sionistiska drömmen om att styra regionen från "havet till Jordanfloden", som det står i Netanyahus partistadga. Denna sionistiska dröm kan endast förverkligas genom rasism och militarism.

Israel har med rätta beskrivits som "den mest rasistiska staten i världen". Skapandet av den judiska staten 1948 åtföljdes av en masslakt och etnisk rensning av ungefär hälften av den palestinska befolkningen. Därefter strävade den israeliska staten efter att ha så få palestinier som möjligt på så mycket annekterat territorium som möjligt. I och med sexdagarskriget 1967 fyrdubblade Israel sitt territorium och påbörjade därefter en aktiv kolonisering av Västbanken, där den palestinska befolkningen lider förödmjukelser, förnedring och umbäranden. Tusentals palestinier, även barn, har förts bort och hållits fängslade i åratal utan rättegång i israeliska fångelser.

Men det är ingenting jämfört med Gaza. Där har befolkningen befunnit sig under en total blockad sedan 2007. Gazaremsan har blivit inget mindre än ett koncentrationsläger. Det är inte för inget som Amnesty International har kallat Israel för en apartheidstat.

Israel är också förmodligen den mest militaristiska staten i världen. Efter Qatar är Israel det land som spenderar mest per capita på krigsproduktion. Det civila samhället är helt genomsyrat av soldater och militära anläggningar. Med full militärtjänst för alla män och kvinnor, och reservtjänst för hela den judiska befolkningen tills de fyller 40 år, växlar israeliska judar ständigt mellan rollen som civil och soldat, och gränsen mellan de två suddas ut.

Militärindustrin är en av de mest avancerade i världen. Dess framgång bygger på två saker. För det första på den obligatoriska militärtjänsten, som väljer ut de bästa vetenskapliga och tekniska hjärnorna till försvarets forsknings- och utvecklingsenheter. För det andra på koloniseringspolitiken och de regelbundna militära krigen mot Gaza. Den palestinska befolkningen är ett utmärkt övningsmål för säkerhetsindustrin. De senaste säkerhetsprylarna eller angreppsteknikerna testas på dem. Med andra ord är det "stridstestade" vapen. Kriget i Gaza är utmärkta "praktiska övningar" för de senaste vapnen och drönarna från det israeliska militärindustriella komplexet.

Israel har för närvarande cirka 600 företag som exporterar säkerhetsteknik och säkerhetstjänster. Årligen exporterar de vapen till ett värde av över 12 miljarder dollar (motsvarande 2,6 procent av BNP). Meritförteckningen över dessa vapenleveranser får blodet att frysa.

Israel sålde vapen till den sydafrikanska apartheidregeringen 1975 och gick till och med på att leverera kärnstridsspetsar. Napalm och andra vapen levererades till El Salvador under upprorskriget 1980-1992, som dödade mer än 75 000 civila (av en befolkning på 5 miljoner).

Israeliska kulor, gevär och granater användes under folkmordet i Rwanda som dödade minst 800 000 människor. Och i september 2023 levererade Israel drönare, raketer och granatkastare till Azerbajdzjan för dess kampanj för att återta Nagorno-Karabach och fördriva 100 000 armenier.

Det handlar inte bara om vapenexport. Israel har sedan landet bildades stöttat en hel rad högerregimer och militärdiktaturer. Den israeliska militären ställde sin samlade erfarenhet och expertis till förfogande för den tidens mest brutala regimer: Argentina, Bolivia, Brasilien, Colombia, Costa Rica, Ecuador, El Salvador, Guatemala, Haiti, Honduras, Nicaragua, Panama, Paraguay, Peru, Dominikanska republiken och Venezuela. Det blodigaste deltagandet ägde rum i Guatemala. Israel deltog bakom kulisserna i en av de mest våldsamma kontrarevolutionära kampanjerna som västra halvklotet har upplevt sedan den spanska erövringen. Mer än 200 000 människor, de flesta indianer, dog i processen.

Under det syriska inbördeskriget samarbetade Israel med jihadistkrigare från både al-Qaida och IS. De kunde bland annat räkna med

medicinsk behandling i Israel.

Baserat på allt detta vanrykte skulle man kunna förvänta sig att USA och västvärlden behandlar Israel som en pariastat. Men i själva verket gör de precis tvärtom. Israel har sedan starten varit den största mottagaren av USA-bistånd. Totalt har landet fått cirka 300 miljarder dollar i ekonomiskt och militärt stöd.

År 1989 gav USA Israel status som "major non-NATO ally", vilket gav landet tillgång till omfattande vapensystem. Israel var det första landet som fick ta emot USA-tillverkade F-35 stridsflygplan, de mest avancerade i världen. USA hjälpte också till att finansiera och producera Iron Dome, Israels missilförsvarssystem.

I vilket fall har Washingtons extremt generösa stöd utan tvekan gjort Israel till den starkaste militärmakten i regionen. Inte ens folk mord och den ena krigsförbrytelsen efter den andra hindrar pengarna från att komma in. Tvärtom, efter starten på det senaste kriget mot Gaza godkände Vita huset ett massivt stödpaket på 14,5 miljarder dollar. Om USA utövar några politiska påtryckningar på Israel, t.ex. för att tillåta mer humanitärt bistånd, är det endast av rent valtekniska skäl för Biden och för att så långt som möjligt rädda ansiktet inför världsoinionen.

Banden med Europa är också starka. Israel har ett ekonomiskt partnerskapsavtal med Europeiska unionen, som också är landets största handelspartner. Det vetenskapliga samarbetet är intensivt. "Horizon Europe" är EU:s huvudsakliga finansieringsprogram för forskning och innovation i Israel, med en budget på 95,5 miljarder euro under en sjuårsperiod.

Europa är också en stor vapenleverantör till Israel. Nästan en fjärdedel av alla vapen som importerar av den judiska staten kommer från Tyskland och Italien. Efter Suezkriget 1956 gav Frankrike kärnvapenstöd till Israel, vilket gjorde det möjligt för landet att bli en kärnvapenmakt.

Efter mordet på 224 hjälparbetare, minst 93 journalister, mer än 13 000 barn och 8 400 kvinnor, och svälten av mer än två miljoner civila, finns det fortfarande inga tecken på sanktioner från Europa. Vilka andra grymheter måste Israel begå innan Europa vidtar åtgärder? Mycket väsen för ingenting från Europa. Vapen fortsätter att lämna europeiska hamnar till Israel och den sionistiska staten kan delta i Eurovision Song Contest.

Frågan uppstår då varför USA och västvärlden fortsätter att villkorslöst stödja en terroristregim. Huvudskälet är uppenbart och har att göra med den judiska statens mycket strategiska läge i Mellanöstern, en region där 48 procent av världens oljereserver och 40 procent av dess gasreserver finns.

Denna region förbinder också Europa med Asien och är av avgörande betydelse för internationell handel. Omkring 30% av alla världens sjöcontainrar passerar genom den närbelägna Suezkanalen. Regionen är också avgörande för Kinas nya sidenvägar eller dess motsvarighet, den så kallade ekonomiska korridoren Indien-Mellanöstern-Europa (IMEC).

Israel kan betraktas som en USamerikansk militärbas och en mycket pålitlig partner som hjälper till att hålla denna strategiska region under kontroll. Nyligen uttryckte Robert F. Kennedy Jr, brorson till president John F. Kennedy, det på följande sätt: "Israel [...] är nästan som att ha ett hangarfartyg i Mellanöstern."

Israel är regionens polis. Sedan Israel bildades har landet framgångsrikt ut kämpat flera krig mot angränsande arabstater. Den israeliska armén genomför regelbundet räder eller attacker mot länder eller grupper som inte sympatiserar med västvärlden: Syrien, Irak, Libanon och Iran.

Tidigare kunde Washington förlita sig på tre andra allierade (Iran, Saudiarabien och Turkiet) för sin geopolitiska agenda i regionen. 1979 förlorade man Irans stöd och de senaste åren har Saudiarabien och även Turkiet gått en alltmer självständig väg. Detta gör att Israel är den enda oersättliga allierade som finns kvar i denna viktiga region. Man bör komma ihåg att Israel också är det enda landet med kärnvapen i Mellanöstern. Det förklarar varför den judiska staten kan ägna sig åt nästan vad som helst och agera med nästan total straffrihet.

Om vi ska tro de västerländska ledarna så bygger deras politik på värderingar och goda avsikter. Med sina egna ord baserar Biden sina utrikesrelationer på att "upprätthålla universella rättigheter, respektera rättsstatsprincipen och behandla alla med värdighet". I Fördraget om Europeiska unionen står det att unionen bygger på värden som "respekt för människans värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstatsprincipen och respekt för de mänskliga rättigheterna".

Mot bakgrund av hur USA och Europa behandlar Israel och Kuba är detta en fars. Den så kallade "regelbaserade internationella ordningen" är en rökråd för att dölja verkligheten: rena ekonomiska och geostrategiska intressen.

Malaysias premiärminister Anwar Ibrahim gör ingen hemlighet av detta: "Den hjärtskärande tragedi som fortsätter att utspela sig i Gaza har avslöjat den själviska karaktären hos den högt prisade regelbaserade ordningen."

Den vitt skilda behandlingen av Kuba och Israel illustrerar den västerländska ordningens moraliska bankrutt, en ordning som tas på allt mindre allvar i det globala Syd. Relationerna mellan Nord och Syd håller på att förändras, inte bara ekonomiskt utan också ideologiskt. En ny era håller på att inledas.

Marc Vanderpitte, Resumen Latinoamericano 240422 (ZT)

Why Israel is not Punished but Cuba is

För att kunna upprätthålla Svensk-Kubanskas solidaritets- och opinionsarbete behöver vi få in minst 150 000 kr under året till vår Kampfond.

Om du har möjlighet, ge ett bidrag!

STÖD KUBASOLIDARITETEN
STÖD KAMPFONDEN

150 000KR

**INNAN
ÅRSSLUTET**

PG 40 54 11-0
SWISH 123 589 09 75

SVENSK-KUBANSKA FÖRENINGEN
SECCION SUECO-CUBANA

@SVENSKKUBANSKA SVENSK-KUBANSKA.SE